alene, hvor hun vil, og naar hun vil — simpelthen fordi det ikke falder hende ind andet, end at hun som Menneske har Lov til frit at bevæge sig paa Menneskenes Jord. — Nej. hun er — som sagt — ikke, hvad vi i gamle Dage kaldte kvindelig. Men bekymrede Mødre og Bedstemødre behøver ikke at være bange for Hildes Manerer. Ligesaa sikkert at Vaar gaar over til Sommer, ligesaa sikkert vil alt det barnagtige falde bort fra Hilde, naar hendes Sommer rigtig begynder.

Hilde er ikke kold som Aline. Det spidse Ord Pligt kan hun ikke udstaa. Naar man gør alt ud af et overstrømmende varmt Hjærtelag, saa behøver en jo ikke at tale om Pligt. Varmt og kærligt skal alting være. Er det saaledes. De vil ha det, spør Solness. Ja, saaledes vil jeg ha det, siger hun.

Hilde er den ny Kvindetype, som skal komme, som har begyndt at udvikle sig. Den har Ungdommens Fejl og Ungdommens Uformethed endnu, men ogsaa dens Løfterighed. Og alle de frygtagtige Sjæle, som troede, at Frihed for Kvinden, det var Kvindens Fordærv, bør lukke Øjnene op og prøve paa at forstaa. Hvor ofte har ikke vi hørt Jammer over, at hvis Kvinderne ikke længere blev lukket inde i Husene og der som før lænket med de gamle Baand, da vilde ialfald én Ting være vis: Kærlighedsforholdet vilde fordærves, Manden vilde ikke længere ha noget Ideal, ikke længer nogen Medhjælp hverken for sit aandelige eller legemlige Liv. Og hvad er nu Hilde, den ny Kvinde, i Virkeligheden for denne Mand? Fra hun var liden, har hun gaaet og længtes efter ham, drømt om ham, sværmet for ham, troet paa ham. Saa staar hun en Dag for ham i hele sin Ungdommelighed og Friskhed, og han føler da, at han har gaaet og længtes efter hende i alle disse Aar, skønt han selv ikke vidste af det. Hun er for ham den gryende Dag; naar han ser paa hende, da er det, som han saa mod Solopgangen Han har raabt paa hende indvendig. Og hun gir ham alt det, som Kaja og Aline ikke var i Stand til at gi ham. Han er ikke længere alene, han har som Adam en, han kan tale med. Hun forstaar ham, fordi hun er ham lig. Straks han fortæller, at nu bygger han ikke Kirker længer, kun Hjem for Mennesker, spør hun, om han ikke kan bygge »sån lidt Kirketaarn over de Hjemmene ogsaa«, noget som peger ligesom frit til Vejrs